

TABORIŠČNIK

NEDELJSKA IZDAJA

Štev. 54., Leto II.

ŠPITAL NA DRAVI

Nedelja 23. febr. 1947.

SODELAVCI Z BOGOM

"Opominjamo vas, da ne prejenate milosti božje nepridoma". (Berilo, 2. Kor. 6, 1.)

1. Kaj je duhovno življenje?

Duhovno življenje je naše sodelovanje z Bogom in Odrešenikom za utrditev božjega življenja v nas, za utrditev posvečujoče milosti.

Če pravimo: Ta ali oni goji duhovno življenje, hočemo reči, da se varuje greha, da rad moli in da se prizadeva napredovati v kreposti. Povdarek je bolj na pozitivni strani naše notranjosti, v "graditvi novega človeka", ki je ustvarjen v resnični svetosti.

2. Duhovno življenje in dejanska milost.

Kakor si božjega življenja - posvečujoče milosti - ne moremo sami dati, tako si ga tudi ne moremo sami ne hranjati, in ne p. množiti "Imamo zaklad v prstenih posodah". (2 Kor 4, 7.) Ta je izpostavljen mnogim nevarnostim. Iztrgati ga hočejo: počutnost, napuh, hudobni svet in hudobni duh. Sami v tem boju ne moremo zmagati. Potrebujemo nujno božje pomoči, ki jo imenujemo dejanska milost. Ta je

Potrebna vsakemu človeku; grešniku, da se spreobrne, pravičnemu, da ostane pravičen in opravlja dobra dela.

3. Duhovno življenje je tudi tvoje delo.

Zmotno pa bi bilo misliti, da opravi milost sama vse zveličavno delo v nas in da smemo pri tem ostati križem rok. Ne! Bog nas hoče imeti za svoje sodelavce. Dejanska milost človeka ne prisili, da mora storiti dobro delo. Ne! Ona samo vabi, kliče, svari, opominja in ti ponuja pomoč. Od tebe je odvisno, da jo sprejmeš ali pa odbiješ. Svobodo imaš odgovoriti Bogu z: da ali ne. "Glej stojim pri vratih in trkam. Če kdo sliši moj glas in vrata odpre, bom vstopil k njemu". (Raz 3, 23.) Dejanska milost nam razsvetljuje um, nagiblje - pripravlja voljo ter daje dobremu delu nadnaravno vrednost. Tako se dejanska milost in svobodna človeška volja združita v skrivnostno celoto in dobro delo, ki ga storiš, je v nekem smislu samo božje delo, v nekem smislu pa samo tvoje. Ne bi ga bil storil, če milosti ne bi imel, in milost ne bi bila uspela, če bi ti ne sodeloval.

Na tebi je torej, da prisluhneš skrivnostnemu glasu milosti, ki trka na vrata tvojega srca. Načini trkanja so različni in

čudoviti.

4. Duhovno življenje in predprave nekaterih.

Gojitev duhovnega življenja ni in ne sme biti pravica nekaterih, ampak je življenska naloga nas vseh, je pglavitni namen življenja. - Je edino potrebno.

Kdor ne goji duhovnega življenja, ga bo izgubil. Božje življenje v njem bo zamr. Ta noče z milostjo sodelovati, ima zanjo gluha ušesa. Take svari sv. Pavel v berilu. "OPOMINJAM VAS, DA NE PRÉJEMATE MILOSTI BOŽJE NEPRIDOMA."

5. Vsakemu, kdor ima, se bo dalo in bo imel obilo.

Izkušnja uči, da je konec napredovanja, že propast. Kdor se noče več učiti, izgubi bistrost duha in pozabi še to, kar se je naučil poprej. Kdor se preneha vaditi v športu, otrdi. Kdor se ne vadi več v kreposti, ga prerastejo napake in slabe navade.

V kraljestvu milosti vlada podobna zakonitost. "IZ NJEGOVE POLNOSTI SMO VSI PREJELI, MILOST ZA MILOSTJO." Milost prejmeš, če si z njo sodeloval in jo uporabil. Če pa milost odkloniš ali zanemariš, ti jo Bog vzame, da ne bo odgovornost prevelika. "Kajti vsakemu, kdor ima, se bo dalo in bo imel obilo; kdor pa nima se mu bo vzelo še to, kar se zdi, da ima." (Mt 25) Milost je dragocena in Bog je ne pusti zapravljati.

6. Varuj se mlačnosti

Kdor slabo skrbi za svoje duhovno življenje, mu pravimo mlačnež. Če tudi še živi v posvečujoči milosti božji, je ne bo dolgo ohranil. O njem velja beseda; "POZNAM TVOJA DELA, DA NISI NE MRZEL NE GORAK. TAKO PA KER SI MlačEN, NE GORAK, NE MRZEL, TE HOČEM PLJUNITI IZ SVOJIH UST." (Raz.)

7. Duhovno življenje - božji vrt.

Notranjost otroka božjega je kakor božji vrt, v katerem je vrtnar Bog sam in še ti zraven. Če zanj skrbiš, če ga neguješ, bodo zrasle v njem nebeške rože. Zato rahljaj zemljo svojega srca, sej vanjo seme božje besede, zalivaj ga z milostjo pogostnega svetega obhajila in z roso stanovitne molitve, čisti in uničuj pri sv. spovedi ves plevel in Bog bo dal rast, barvo in vonj tvojemu cvetju. Tvoj vrt bo lep. lilije bodo dehtele v njem in temne rdeče rože in vse cvetje, ki naj krasi tvoje življenje. Roža Marija bo v vrtu kraljevala in Bog sam se bo s svojimi svetimi angeli sprehajal po njem.

To pomeni: z Bogom biti in z Bogom sodelovati.

"IGRA SLUČAJA" ALI MILOST?

"Igra slučaja" je bil naslov kratki novici v nekem francoskem časopisu v letu 1938. Pisano je bilo o nekem malem trgovcu v manjšem mestu južne Francije, ki je tisti dan, ko se je ta stvar začela, svojo ženo in otroke spremljal v nek počitniški zavod na deželo. Iz postaje je mož šel spat domov na delo v prodajalno. Zvečer je šel k počitku kot navadno.

Ponoči ga je nenadoma zbudil vedno hujši trušč; dvignil se je pokoncu, postelja se je gugala, vse je pokalo in hreščalo. Potres? Presenečen je skočil iz postelje; ša en skok in bil je na

oknu, kjer se je obupan oklepjal železnih prečk v okenski pregradi. Samo ta stena, kjer se je mož hotel rešiti na oknu, je ostala od cele hiše. Vse drugo se je zrušilo in oblaki prahu so se dvigali k nebu.

Gasilci so rešili trgovca iz neprijetnega položaja. Vendar zgodba še ni končana.

Drugi dan dopoldne po tej nesrečni noči - poroča časopis dalje - je šel ta trgovec izpred cerkve čez mestni trg. Iz neke stranske ulice pa pridrvi z vso naglico na trg avto. Na ovinku je zgubil voznik oblast nad vozom, zaletel se je v trgovca in ga zmečkal pod kolesi. Zavore so zacvilile, cel raj ljudi je pritekkel skupaj. Hitro so poklicali zdravnika, ta pa je mogel ugotoviti samo še smrt povoženega.

To je zgodba, kateri je francoski časopis dal naslov: "Igra slučaja." Saj svetni ljudje takih dogodkov drugače presoјati ne znajo.

Važnost cele zgodbe, katero hočemo poudariti, pa je popolnoma drugače. Tu bomo pokazali prav šolski primer za to, kako večina ljudi opazuje dogodke okoli sebe in kako nikakor niso zmožni pogledati v pravo ozadje vsega dogajanja.

V neznatni opazki v časopisu, da je mož izpred cerkve šel čez trg in tako v smrt, je smisel cele zgodbe. Potem zgubi naslov: "Igra slučaja" vso vrednost in postane čisto jasno, da takih slučajev ni.

Kot je prišlo na dan, se ta trgovec že leta in leta ni nič brigal za Boga in Cerkev, čeprav je bil po krstni knjigi katoličan. Samo dobiček in še dobiček, pa malo zanikrnosti in preljubi napačni sram in obzir do ljudi, so ga odvrnili od Boga in Cerkve. In kdo od teh ljudi naj bi mu poplačal tisto, kar je radi njih postavil na kocko - večno srečo. -

V tisti noči pa, tam gori na oknu med nebom in zemljo, pa je ostalo v duši tega moža čisto jasno. "Moj Bog, kam sem vendar zašel. Če bi sedaj umrl, če bi me zidovje podsulo, kje bi bil sedaj?" In kot blisk je šlo skozi njegovo dušo njegovo zgrešeno življenje, kako bi ga sodil Bog, če bi prišel pred njegov sodni stol. Namesto tega ga je rešil na steni, ki je edina še ostala, in štrlela kot opominjajoči prst proti nočnemu nebu.

V jutru po tisti svoji rešitvi, je mož izvršil edini možni zaključek preživete noči: Šel je v cerkev in spravil v dobri spovedi svoje življenje spet v red. Potem je sprejel v svoje srce še Odrešenika in zapustil cerkev s sklepom, da bo postal drug človek.

Ta pot pa je bila zadnja v njegovem življenju. Smrt mu je bila določena, samo Bog mu jo je še odložil v svoji veliki milosti. Sedaj, ko je bila duša rešena, je šele prišel čas, da umre telo.

Ali še verjamete, da je bila to samo "igra, posmeh, slučaj." Da ni bil slučaj, ampak velik čudež milosti, čudež, ki ga Bog ne stori vsak dan. So pa taki čudeži božji navadno taki, da ljudje govore le o srečnih in nesrečnih slučajih.

Da pa resnično ozadje takih dogodkov ne pride na dan zato skrbi nekdo drug, ki ima veliko skrb za to, da ostane to prikrito. Ta nekdo, ki ljudem zna vedno tako lepo metati pesek v oči, je večni zoprnik božji "očes laži" hudobni duh sem.

"Koliko takih "slučajev" smo doživeli že mi sami, kolikerkim smo bili priča pri drugih? In kakšne posledice smo izvajali? Milost je bila, izredna, - samo kako izrabljena?

Ali je bomo še enkrat deležni, ali ne bo prihodnjič prepozno?

V DUHOVNI SVET NAM KAŽI POT

Begunci smo, popotniki,
potujemo v viharo noč,
pred nami ni cest kot nekoč,
ko v domovini smo bili.

Zastaja nam v temi korak,
telo utrujeno drhti,
pojemajo nam že moči,
vse zvezde vtrinjajo se v mrak.

Marija, morska zvezda si,
v duhovni svet nam kaži pot,
kjer pričakuje nas Gospod
z zakladi svojih milosti.

CERKEV IN DRUŽINA

Cerkev je velika dobrotnica človeštva. Ne vpliva blagodejno le na posameznika, marveč na vso družbo. Prva družba, ki je okusila koristnost njenega preroditvenega dela je bila družina. Družino ustvarja razmerje med možem in ženo, med starši in otroki. Poganstvo je to razmerje izpačilo, in porušilo, Kristusova Cerkev pa ga je prenovila s tem, da je dvignila mater in otroka, dvoje bitij, ki sta bili v poganski družini zapostavljeni in teptani.

Kršćanstvo je vrnilo ženi njeno dostojanstvo.

Da moremo pravilno oceniti pomoč, ki jo je v Kristusovem evangeliju prejela žena in to v vsej njeni veličini in dalekosežnosti, se moramo zamisliti v položaj žene, v kakršnem se je nahajala v starem poganskem svetu.

Položaj žene v poganski družbi.

Na splošno je žena v stari poganski družbi zelo malo pomenila. Stari poganski misleci so se o njej zelo poniževalno in prezirljivo izražali. "Bič za smrtnike" je žena, tako so govorili nekateri, "potrebno zlo" je žena, so dejali drugi. Platon je pisal, da bodo duše malopridnih ljudi kaznovane tako, da se bodo ponovno večlovečile kot žene. Aristotel je imenoval ženo za nepopolno, manjvredno bitje, ki je že po naravi podložno možu.

Tem naukom in temu mišljenju enaka so bila tudi dejanja. Če se je v družini rodila deklica, so to rojstvo imeli za nesrečo, za ponižanje, za božje prekletstvo, za napotje družini. Ko je Rimljan za daljši čas odhajal v svet, doma pa je puščal svojo nosečo ženo, ji ni pozabil naročiti: "Če se bo rodila hčerka, jo pokončaj!" Če se je siromašna družina hotela znebiti kakšnega otroka, je bila vedno najprej žrtvovana deklica.

Stare poganske postavbe sploh temelje na načelu, da je žena po svoji vesti in srcu, z dušo in telesom, s svojim premoženjem in častjo popolna moževa lastnina in vedno pod njegovim varuštvom.

Kot hči je žena pod očetovim varuštvom, ki jo more po mili volji prodati, razpolaga z njeno bod čnostjo, se dogovarja za njeno poroko, največkrat je niti ne vpraša za mnenje, ampak jo pro-

da najboljšemu ponudniku.

Kot nevesta v ničemer ne spremeni svojega bednega položaja. Nasprotno, s poroko postane popolna moževa last, kot je doslej bila očetova. V novem stanju ne prejme nobenih večjih pravic od teh, ki jih je imela doma.

S tem, da postane moževa last, je težko prizadeta, ker ne more več izvršiti nobenega pravnega dejanja, ne more ne zaslužiti, ne napraviti oporoke. Vse stvarne dobrine, ki jih prinese s seboj v zakon, pripadajo možu. Cele otroci niso njeni, temveč izključna moževa last.

Ker je žena moževa last, more ta z njo razpolagati kakor se mu zdi; lahko jo proda, more jo mučiti, doma pretepati, da lahko jo tudi umori.

V zadnji dobi republike in pod rimskimi cesarji se je silno razpasla razvada razporoke, ki je bila postavno priznana in dovoljena. Mož je lahko iz malenkostnega vzroka zahteval razporoko. Samo par primerov: Scipion je zavrgel svojo ženo, ker je odšla brez njegovega dovoljenja na ljudsko zabavo. Sulpicij se je dal ločiti, ker je na cesti spročal svojo ženo, pa ni imela pojčolana.

Juvenal zelo živahno popisuje nekatere razloge, za razporoko: "Tri gube na čelu, počrneli zobje, krmežljave in mežikajoče oči, dolgotrajna reuma - pravi pesnik - zadostuje, da se mož loči od žene, svoje življenske družice in matere njegovih otrok.

Gospa, spravite skupaj svojo robo in spravite se od hiše! Ne moremo vas več prenašati, kajti preveč top nos imate, nam pa je bolj všeč koničast nosek!"

Nič manjša ni bila stiska in zasramovanje, ki ga je morala prestajati žena kot mati. Nekaj naravnega je materina ljubezen do otrok, saj so otroci kri iz njene krvi, meso od njenega mesa. Ovirati mater pri razkazovanju teh njenih svetih čustev je prav gotovo znamenje barbarske surovosti in krutosti. Toda ta krutost se je pogosto dogajala v poganskih družinah.

Ker so bili otroci moževa last, jih je lahko vzel materi, mogel jih je prodati, izpostaviti ali jih žrtvovati ne da bi ga pri tem dejanju kakršenkoli zakon oviral. Toda matere so morale nasproti tem pretresljivim dejstvom ostati mirne in so svoj boleštni jok morale zadušiti, zakaj tudi žalost jim je bila prepovedana.

Če posnamemo ta dejstva, moramo reči, da sta sužnost in pokvarjenost žalosten delež žene v poganskem svetu.

Spričo te strašne miselnosti in še strašnejših posledic te miselnosti ženi ni prestajalo nič drugega, kakor da se je vdala v svoj žalostni položaj ali pa si je sama vzela življenje, vrgla v blato in je vsa prežeta od sovraštva in maščevanjaželjnosti hlepala za tem, kako bi se nad možem svojim tiranom maščevala. Mož jo je preziral, ona ga je še bolj prezirala. Mož jo je vrgel iz hiše na cesto kakor staro cunjjo, ona se je nad njim maščevala, ločila se je od njega. Šlo je v tej zablodi tako daleč, da žene niso več čakale, kdaj jo bo mož pogljal, temveč so si same v naprej že iskale novih ljubčkov in se ločile od svojih mož. Zlasti v višjih slojih je bil to že kar navaden pojav, da žene let niso štele po konzulih, temveč po številu svojih mož.

=====

"TO JE PRAVA POT, POT MOLITVE IN POKORE, KRAVJEVSKA POT KRIŽA. LE PO TEJ POTI BOMO HUDICA OŠABNOSTI, POGUBNOSTI IN SEBIČNOSTI, KI JE OSVOJIL SVET IN GA DRŽI V SUŽNJOSTI, PRISILILI, DA SE UMAKNE." (Pij XII.)

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Otrok božji.

"Vi ste po veri otroci božji v Kristusu Jezusu". (Gal 3,26). Otroci božji smo postali pri krstu. Bog ni le skupni oče vseh ljudi, ker je vse ustvaril, in za vse skrbi.

On je Oče krščenih v ožjem pomenu besede. Pri krstu se je izvršilo pravo rojstvo, čeprav je bilo to rojstvo nevidno, kakor je nevidna milost, ki smo jo takrat prejeli. Ko smo bili krščeni, se je božja družina pomnožila za enega člana.

Posvečujoča milost božja nas naredi otroke božje.

To je verska resnica, ki je jasno razodeta v sv. pismu. Boga nam je v svoji neskončni dobroti dal višje življenje, ki obstoji v deleženju njegovega lastnega življenja. Kristus je rekel Nikodemu: "Resnično, resnično povem ti, ako se kdo ne rodi iz vode in duha, ne more priti v božje kraljestvo." (Jn 3,5). Kristus misli tu na krst. Tako razlaga tridentinski cerkveni zbor, ki ne dopušča, da bi kdo o tem dvomil. To je duhovno rojstvo, ki nas "rodi od Boga" (Jn 1,3) Kdor te rodi, je tvoj oče.

Tudi v edini molitvi, ki nas jo je Kristus učil, ima Bog samo en naslov : Oče naš.

V znamenitem govoru na gori, v katerem je Odrešenik razglasil glavne člene vere in nove postave, ki jo je dal svetu, rabi 15 krat ta izraz.

In sv. Janez: V svojo lastnino je prišla (Beseda-Kristus) in njeni je niso sprejeli. Vsem pa, kateri so jo sprejeli, je dala pravico, da postanejo otroci božji." (Jn 1,11-12). Isto misel razvija tudi sv. Pavel: "Katerikoli namreč se dajo voditi božjemu Duhu, ti so božji otroci. Kajti niste prejeli duha suženjstva v strah, ampak prejeli ste duha posinovljenja". (Rim 8, 14 -15).

To posinovljenje je večje kakor katerikoli človeško posinovljenje.

Človeško posinovljenje je le neko zunanje imenovanje. Ko človek koga posinovi, mu lahko da svoje ime, svoje naslove, svoj družabni položaj, svoje imetje, ne more pa mu dati svoje krvi. Bog

pa se ne zadovolji s tem, da bi nam dal pri krstu le naslov in pravo dedovanje, temveč nam da nadnaravno življenje, nam da tako-rekoč nadnaravno življenje iz svojega življenja. "Redevoljno nas je rodil z besedo resnice, da bi bili nekakšna prvina njegovih stvari." (Jk 1, 18). Božje posinovljenje da pravo notranjo spremembo. "Zatorej niste več tujci in priseljenci, ampak sodržavljanji svetih in domačini božji". (Ef 2, 19).

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

KAKŠNA JE V RESNICI SREČA
KRIVICNIH.

Iz psalma 48:

Psalmist pripoveduje, kako bodo morali vsi ljudje, tudi najbogatejši umreti in vse pustiti. Usoda hudobnih je v večnosti nad vse žalostna, dobri pa tam kraljujejo, ker jih je Bog k sebi vzel.

Čemu bi se bal hudih dni,
ko me krivični zvižgačnejši obdajajo,
taki, ki zaupajo v svoje bogastvo,
in se bahajo s svojimi velikimi zakladi?
Saj nihče ne bo rešil sam sebe,
ne bo plačal Bogu cene za svoje življenje:
to preveč stane, da nikoli nima zadosti,
če bi hotel večno živeti in ne čakati konca.
Vidim namreč, kako umirajo modri
pravtako, kot končava nespanetni in bedak:
svoja bogastva zapuščajo drugim.
Grobovi so jim stalni domovi,
tam so njihova stanovanja za vselej,
pa čeprav so po njih imenovane pokrajine na zemlji.
Saj človek ne obstane v bogastvu:
podoben je živalim, ki poginejo.
Kot ovce pojdejo na oni svet;
smrt jih pokosi in pravični jim zagospodujejo.
Brž bo izginila njihova slava
v peklju bo njihovo domovanje.
Mojo dušo pa bo Bog rešil pekla,
zakaj k sebi me bo vzel.
Zato se ne boj, če je drugi postal bogat,
če raste bogastvo njegove hiše:
šel bo v družbo svojih očetov,
ki na veke ne bodo videli luči.
Človek, ki v bogastvu tja v on dan živi,
je podoben živalim, ki poginejo.

Iz psalma 72:

Na vprašanje, kako mora pravični Bog gledati, da so hudobnejši srečni, da je psalmist točnejši in globlji odgovor: ni tu na zemlji vse poravnano, ampak v drugem življenju, ko bodo hudobni pozabljeni, dobri pa bodo uživali Boga. - To je rešitev, ki še po-

sebej velja za nas kristjane : nauk in zgled Kristusov jo potrjuje: v svojih blagih obeta. Kristus predvsem večno srečo in sam tudi ni iskal in našel drugega na svetu kot nam odrešenje in sebi poveljčanje.

Kako dober je Bog pravičnim,
njim, ki so čistega srca!
Moje noge pa so se skoraj zapletale
njo stopinje so mi kar spodletavale,
ker sem zavidal hudobnim,
ko sem opazoval srečo grešnikov.
Zakaj nobenih težav nimajo,
zdravo in rejeno je njihovo telo,
stiske navadnih zemljanov jih ne zadevajo,
tepeni niso kot drugi ljudje.
Zato jih kot pas, obdaja ošabnost
z nasilnostjo se oblačijo kot z obleko.
Glej taki so grešniki
in vedno v miru si množe oblast.
Torej sem jaz zastonj si varoval čisto srce,
in v nedolžnosti si umival svoje roke?
Saj dobivem udarce vsak čas
in se pokorim vse dni.
Pa sem zato prevdarjal, kako bi stvar dognal,
a zdelo se mi je pretežavno,
dokler nisem pogledal v načrte božje
in spoznal, kakšen je konec hudobnih.
Zares na spolzko cesto jih obračaš
mečaš jih v pogubo.
Le kako bodo v trenutku spodleteli,
premisli, uničila jih bo strašna stiska!
Kot se človek otrese sanj, ko se zbudi,
tako boš Gospod, ko se boš dvignil,
razpršil njihov videz.
Ko se je razburjal moj duh
in se je stiskalo moje srce,
sem bil nespameten in brez spoznanja:
zares, kot vol sem bil pred Teboj. -
Jaz pa ostanem vedno s Teboj:
prijel si me za desno roko;
s svojimi nasveti me vodiš
in končno me boš sprejel v slavo.
Kdo je zame v nebesih razen Tebe
in, ko sem s Teboj, me ne veseli zemlja.
Glej ti, ki te zapuščajo, bodo propadli,
zame pa je dobro, da sem Bogu blizu,
da imam v Gospodu Bogu svoje zavetje.

BREZNO SE ODPIRA

Kar še naprej jim je potem teknel razgovor prav prisrčno in domače, dokler ni Potočar videl, da bi bila boljše bolnika pustiti, da se odpočije. "Pa lahko noč, Tine, kar dobro se prespi. Drugo za jutri bom že jaz vse uredil. Tudi po patra bom sam stopil, se imava tudi midva še marsikaj pomeniti." Zadovoljen in vesel kot že dolgo ne, je prišel Potočar tisti večer domov. Zeni je še tisti večer povedal, da se je spravil s sosedom in je tudi ta od veselja

kar zajokala: "Hvala Bogu, da sem še to dočakala, mislim, da mi je kar odleglo sedaj. Še na Tončkino smrt bom sedaj lažje pozabila. Da bi le še Andrej kmalu prišel, pa bo vse dobro." Če bom le utegnil, bom sam stopil jutri tudi na Trato in mu povedal, če bo ravno auto vozil tja. Ne bom se zamudil radi tega več kot pol ure, Tine pa se mi zdi tudi ni več tako slab, kar na bolje mu gre, go spod ga ne bo zamudil, če malo kasneje pride.

Drugo dopoldne so Brlogarja prevedeli. Dolgo sta se razgovarjala s patrom Vilibaldom. Ko so se vrata odprla, so vsi na obeh videli zadovoljstvo in mir. Po končanem previdevanju so ostali pri Brlogarju še pater, Potočar, pa Kozjek in Prižničar. Uredili so, kar sta komaj čakala oba, Brlogar in Potočar. Brlogar sam je začel: "Matevž, ali boš kaj branil Andreju, da pride k nam. Veš, najbolj miren bom, če bi kaj prišlo, če bo Ančka njega dobila. Da pa ta dva drug na drugega komaj čakata, pa sam veš." "Veš, da ne bom branil, sam sem bil tudi vedno za to - samo ta nesrečna stvar je vmes prišla in mi pamet zameglila. Zdaj je pa spet vse prav in vesel bom tega prav tako kot ti in Ančka in Andrej. Njega sem itak že poklical domov in v nedeljo bo že gotovo doma." Ko so vse uredili in se pomenili, se je pater še hudomušno nasmehnil: "Ne boš še pozebel ne, ti kopriva gorjanska. Otavo boš že sam kosil, zdaj se ti bo kar na hitro na bolje obrnilo, ti že na očeh vidim. Še malo so pomoževali, ko sta prišli še mati in Ančka. Na preteklost se niso več ozirali, saj je tudi pater znal pozabiti in je tudi on pokopal vase vse. "Ob priliki jima bom pa le podrobil, svojeglavcema, da ju je Bog moral sam prav z najtršo palico udariti, da sta k pameti prišla," je sam zase mislil, ko je hodil proti Osovniku in spotoma hotel obiskati še tega in onega hribovskega kmeta.

Tisto jesen so imeli pri sv. Barbari za semnjem še eno slovesnost. V začetku oktobra je šla proti cerkvi sv. Barbare procesija zadovoljnih in veselih svatov. Spremljali so k poroki Andreja in Ančko. Brlogar je bil že spet zdrav kot dren, pa zadovoljen kot morebiti že od svoje poroke sem ne. S Potočarjem sta bila sedaj nerazdružna prijatelja.

Svatovščina je bila velika, kot se je spodobilo za Brlogarjev grunt. Potočar in Brlogar sta kmalu vstala od kosila in šla sama ven. Na griču, odkoder se je videlo dobro na obe hiši, je bila pod križem klopica, kjer sta že toliko presedela. Tudi sedaj sta se usedla tja. Gledala sta proti Tožču, ki se je bohotal v krasu jesenskih barv na drevju.

"Poglej Matevž, takole bo pisana in lepa najina jesen," je ves sončen spregovoril Brlogar. "Oba je peljal Bog skozi hudi ogenj, da sva prišla k pameti; sedaj naju menda ne bo premotila nobena stvar več. Bog daj, da bi bila ta huda šola, skozi katero sva morala iti midva, zadosti tudi za najine otroke in vnuke. Andrej in Ančka, pa vsi drugi mislim, da so to tudi dosti trdo občutili." "Bog daj, Tine, da bi bilo zares tako, kot praviš, zadosti smo vsi skupaj trpeli, pa za tak prazen nič."

Kakšen mir, kakšno sonce je bilo od tedaj na Jegalah in na obeh gruntih pod njimi, kjer je prej divjala povodenj razprtije in kopala vedno globlje in vedno bolj nepremostljivo brezno!

Človek sam je tisti, ki pripelje na nebo svojega življenja in še življenja tistih, ki so ob njem čisto, toplo sonce, ali hudourne oblake, srečno in mirno, zadovoljno življenje ali pa zagrenjenost in sovraštvo. (Konec.)

+ + + + +

+ +

+

DROBTINICE

Nek znan kulturni zgodovinar je ob premnogih zakonskih ločitvah po svetu dejal: "Zgodovina daje nesporen dokaz: Revolucije ne dvigajo svojih zastav na razvalinah strank, ampak na razvalinah zakona in družine."

Nihče nima pravice biti v borbi proti brezbožnim valovom današnjega časa utrujen. Nihče se ne more opravičevati, zakaj stoji nasproti brezbožnim valovom s povešenimi rokami, pobešeno glavo in tresočimi koleno. (Pij XII.)

Že zdavno potrebno: Na konferenci časnikarjev na znani univerzi v Kolumbiji v Ameriki je pojasnjeval nekatolik dr. Everett R. Clinchy, da mora uredništvo vsakega časopisa posvečati verskim dogodkom prav tako pozornost kakor športu, politiki in drugim javnim dogodkom. Zeto mora biti v vsakem uredništvu tudi urednik za verske zadeve.

Predsednik holandske katoliške delavske organizacije je zahteval pri otvoritvi konference katoliškega delavskega gibanja na Holandskem, da je treba uvesti zakon, po katerem bo prepovedane poročenim ženam delati v industriji. Poklic žene in matere je v domači hiši in ne v tovarni.

V Angersu v Franciji je bil posvečen v duhovnika 75 letni grof Joahim du Plessis, trapist. Prej je bil dekan pravne fakultete na z tankajšnjem katoliškem vseučilišču in med prvo svetovno vojno polkovnik.

Katoliška učiteljica Mrs. Elizabeta Gray Vining, izdajateljica številnih knjig za otroke, je postala v Tokiu učiteljica 14 letnega japonskega prestolonaslednika.

Med nemško zasedbo je zgubilo na Poljskem 2647 katoliških svetnih duhovnikov življenje. Leta 1937 je bilo svetnih duhovnikov na Poljskem 13.943.

V nasprotju s prejšnjimi desetletji je število katoliških duhovnikov na Portugalskem vedno večje.

Na Angleškem je 2.400.000 katoličanov. V teku zadnje vojne je prestopilo v katoliško cerkev okrog 500 oficirjev in vojakov.

TOLIKO VELIK- IN TAKO MAJHEN

Angleški svobodomislec Anton Collins je srečal nekoč svojega znanca delavca, ki je šel k maši.

"Kam greš?" je vprašal.

"V cerkev" mu je odgovoril.

"Kaj pa imaš opraviti tam?", ga ujedljivo vpraša.

"Boga grem molit", mu reče delavec.

"Ali je tvoj Bog velik, ali majhen", se Collins norčuje naprej.

"Tako velik, da ga ne more dojeti vaša glava, in tako majhen, da v mojem majhnem srcu stanuje".

"Collins je kasneje svojim prijateljem priznal, da nanj vsi tisti, ki so ga znanstveno in učenjsko hoteli obrniti od nevere, niso napravili takega vtisa, kot odgovor tega preprostega delavca.